

Uslovi za prijem u Komunističku Internacionalu

Prvi kongres Komunističke Internacionale nije postavio nikakve tačne uslove za prijem u Treću Internacionalu. Kada je održavan Prvi kongres, samo komunistički *trendovi* i *grupe* su postojali u većini zemalja. U drugačijoj situaciji susreće se Drugi svetski kongres Komunističke Internacionale. U većini zemalja komunističke *partije* i *organizacije*, ne samo trendovi, sada postoje.

Komunističkoj Internacionali sada se često obraćaju partije i grupe koje su jos do skora pripadale II Internacionali, a koje bi sada htele da stupe u III Internacionalu, ali u stvari jos nisu postale komunističke. II Internacionala je konačno razbijena na komade. Partije između i grupe „centra“, svesni beznadežnosti II Internacionale, sada pokušavaju da se povežu sa Komunističkom Internacionalom, koja postaje sve moćnija. U tom procesu, međutim, oni se nadaju izvesnoj „autonomiji“, koja će im omogućiti da nastave svoje prethodnu oportunističke ili „centrističke“ politike. U izvesnom smislu Komunistička Internacionala postaje pomodna.

Želja određenih vodećih 'centrističkih' grupa da se pridruže Komunističkoj internacionali indirektna je potvrda činjenice da je Komunistička internacionala stekla simpatije ogromne većine klasno svesnih radnika širom sveta i da postaje sila koja postaje moćnija svakog dana.

Komunističkoj Internacionali pretila opasnost da bude razvodnjena kolebljivim i polutanskim elementima, koji se jos uvek nisu otesli ideologije II Internacionale.

Sem toga postoje u mnogim velikim partijama (Italije, Švedske, Norveske, Jugoslavije i dr.), čija je većina stala na stanoviste komunizma, jos i danas znatna reformistička i socijal-pacifistička krila, koja čekaju samo trenutak da ponovo dignu glavu i započnu sa aktivnom sabotazom proleterske revolucije i tako pomognu buržoaziji i II Internacionali.

Nijedan komunista možda neće zaboraviti lekcije Mađarske sovjetske republike. Stapanje mađarskih komunista sa takozvanim 'levim' socijaldemokratama skupo je koštalo mađarski proleterijat.

Usled toga smatra II kongres Komunističke Internacionale za nužno da postavi sasvim tačne uslove za prijem novih partija a da se one partije koje su primljene u Komunističku Internacionalu upozore na dužnosti koje na njima leže.

Drugi Kongres Komunističke Internacionale zaključuje: Uslovi za pripadnost Komunist. Internacionali sledeći su:

1. Cela propaganda i agitacija mora nositi stvarni komunisticki karakter i odgovarati programu i zakljuccima III Internacionale. Sva partijska stampa mora biti pod upravom pouzdanih komunista, koji su pokazali svoju predanost stvari proletarijata. O diktaturi proletarijata se ne sme govoriti kao o kakvoj uobicajenoj formuli, nego se mora propagirati tako da njenu upotrebu shvati svaki prost radnik, radnica, vojnik i seljak, i to iz cinjenica svakidasnjeg zivota, koje nasa stampa mora sistematski pratiti i iz dana u dan iskoriscavati.

Periodicna i neperiodicna stampa i sva partijska izdanja *moraju biti potpuno potcinjeni partijskom vodstvu* bez obzira na to da li je partija u tome momentu legalna ili nelegalna. Nedopusteno je da redakcije izdanja zloupotrebljavaju svoju autonomiju i vode takvu politiku koja ne odgovara potpuno politici partije.

U stupcima stampe, na javnim zborovima, u sindikatima, kooperativama - svuda gde pristalice III Internacionale mogu prodreti, potrebno je ne samo burzoaziju, vec i njihove pomagace reformiste svih vrsta sistematski i nemilosrdno žigosati.

2. Svaka organizacija koja hoce da se prikljuci Komunistickoj Internacionali mora redovno i planski sa svih manje ili vise odgovornih mesta radnickog pokreta (partijskih organizacija, sindikata, parlamentarnih grupa, redakcija, kooperativa, opstinskih odbora) *udaljavati reformisticke elemente* i zameniti ih *pouzdanim komunistima*, ne bojeci se pri tom sto ce, narocito u pocetku, na mesto "iskusnih" oportunistata doći prosti radnici iz mase.

3. Gotovo u svim zemljama Evrope i Amerike ulazi klasna borba u fazu *gradjanskog rata*. Pod takvim okolnostima komunisti ne mogu imati nikakvog poverenja u burzoasku legalnost. Oni su dužni svuda da stvore paralelno *ilegalni organizacioni aparat*, koji ce u odlucnom momentu biti na pomoci partiji da bi izvršila svoju dužnost prema revoluciji. U zemljama gde su komunisti usled opsadnih stanja i izuzetnih zakona u nemogucnosti da ceo svoj rad vode legalno, bezuslovno je nuzna kombinacija legalnog sa ilegalnim radom.

4. Dužnost sirenja komunistickih ideja namece i narocitu dužnost za izrazito sistematskom *propagandom i agitacijom u vojsci*. Gde je ova agitacija sprecena izuzetnim zakonima, ima se *ilegalno voditi*. Napustanje takvoga rada ravno je izdajstvu revolucionarne dužnosti i nesaglasno je sa pripadnoscu III Internacionali.

5. Nuzna je i sistematska i planska agitacija na selu. Radnicka klasa ne moze pobediti ako nema za sobom seoske proletere i bar jedan deo najsiromasnijih seljaka i svojom

politikom nije osigurala neutralnost jednoga dela ostalog seoskog stanovništva. Komunistički rad na selu dobija danas naročito značaj. On mora biti vođen naročito pomoću komunističkih radnika iz varoši i sa sela, koji imaju veze sa selom. Odricanje ovoga rada ili njegovo predavanje u nepouzdanu polureformističke ruke ravno je izdajstvu proleterske revolucije.

6. Svaka partija koja pripada III Internacionali dužna je razotkrivati ne samo otvoren socijal-patriotizam već i neiskrenost i licemernost socijal-pacifizma; radnicima se mora pred oči iznositi da bez revolucionarnog obaranja kapitalizma nikakvi internacionalni izborni sudovi, nikakvi sporazumi o ograničenju naoružanja, nikakve "demokratske" obnove Lige naroda nisu u stanju spreciti nove imperijalističke ratove.

7. Partije koje žele pripadati Komunističkoj Internacionali dužne su priznati potpun raskid sa reformizmom i politikom "centruma" i ovaj *raskid propagirati u najširim krugovima partijskih članova*. Bez toga nije moguća konzekventna komunistička propaganda.

Komunistička Internacionala traži bezuslovno i ultimativno izvodjenje ovog raskida u najkraće vreme. Komunistička Internacionala ne može se složiti s tim da notorni oportunisti, kakvi su danas *Turati, Kaucki, Hilferding, Hilkvit, Longe, Magdonald, Modigliani* i dr. dobiju pravo da budu članovi III Internationale. To bi moglo samo odvesti tome da III Internacionala u velikoj meri bude slična propaloj II Internacionali.

8. U pitanju kolonija i potčinjenih naroda nužno je osobito izrazito jasno držanje partija u onim zemljama čija buržoazija ima kolonije i drži u potčinjenosti druge nacije. Svaka partija koja želi da pripada III Internacionali dužna je otkrivati knifove "svojih" imperijalista u kolonijama, svaki pokret za slobodom u kolonijama potpomagati ne samo rečju već i *delom*, pomazući oterivanju svojih domaćih imperijalista iz kolonija, vaspitavajući u srcima radnika svoje zemlje stvarni bratski odnos prema stanovništvu kolonija i potčinjenih naroda a među trupama svoje zemlje voditi sistematsku agitaciju protiv svakog potčinjavanja kolonijalnih naroda.

9. Svaka partija koja želi da pripada Komunističkoj Internacionali mora sistematski i uporno razviti komunističku delatnost u sindikatima, radničkim i fabričkim većima, kooperativama i drugim organizacijama masa. U ovim organizacijama nužno je organizovati *komunističke ćelije*, koje trajnim i neprekidnim radom treba da za stvar komunizma pridobiju sindikate i druge organizacije. Ćelije su dužne u svome

svakodnevnom radu svuda da razotkrivaju izdajstvo socijal-patriota i kolebljivost "centruma". Komunističke celije moraju biti potčinjene partijskoj celini.

10. Svaka partija koja pripada Komunističkoj Internacionali dužna je *voditi tvrdoglavu borbu protiv amsterdamske "Internacionale" zutih sindikalnih saveza*. One moraju narocito propagirati među sindikalno organizovanim radnicima nužnost raskida sa žutom amsterdamskom Internacionalom. One moraju svima sredstvima pomagati novo ujedinjenje crvenih sindikata koji se priključuju Komunističkoj Internacionali.

11. Partije koje žele pripadati III Internacionali dužne su *podvrgnuti reviziji licni sastav parlamentarnih frakcija*, sve nepouzđane elemente iz njih udaljiti, ove frakcije ne samo na reci već i na delu potčiniti partijskoj upravi, tražeci od svakog pojedinog komunističkog parlamentarnog člana da svoju celokupnu delatnost potčini interesu jedne stvarne revolucionarne propagande i agitacije.

12. Partije koje pripadaju Komunističkoj Internacionali moraju biti izgrađene na podlozi demokratskog centralizma. U danasnjoj epohi zaostrenog građanskog rata samo će tada komunistička partija biti u stanju da odgovori svojoj dužnosti, ako je *organizovana na što je moguće centralističkiji način*, ako u njoj vlada gvozdена disciplina i ako je njena partijska centrala, nosena poverenjem članova, *snabđevana sa najpunijom moći, autoritetom i najsirim pravom*.

13. Komunističke partije onih zemalja u kojima komunisti vrše svoj rad legalno, moraju *s vremena na vreme preduzimati ciscenja* (nova registrovanja) partijskih organizacija da bi partiju sistematski čistili od uvučenih sitnoburžoaskih elemenata.

14. Svaka partija koja želi pristupiti Komunističkoj Internacionali dužna je bezuslovno ukazivati pomoć svakoj sovjetskoj republici u njenoj borbi protiv kontrarevolucionarnih sila. Komunističke partije moraju voditi sasvim nedvoznačnu propagandu za sprečavanje transporta ratne municije neprijatelju sovjetske republike; dalje moraju one među trupama, koje se šalju za ugušivanje radničkih republika, svima legalnim i ilegalnim sredstvima voditi propagandu itd.

15. Partije, koje su još do sada zadržale svoje stare socijal-demokratske programe, dužne su u najkracem mogućem roku promeniti ove programe i, odgovarajući narocitim odnosima svoje zemlje, izraditi nov komunistički program u smislu zaključaka Komunističke Internacionalne. Po pravilu mora program svake partije koja pripada Komunističkoj Internacionali biti potvrđjen od redovnog kongresa

Komunističke Internacionale ili Egzekutivnog Komiteta. U slučaju nepotvrde programa jedne ili druge partije od strane Egzekutivnog Komiteta Komunističke Internacionale, dotična partija ima prava žalbe kongresu Komunističke Internacionale.

16. *Svi zaključci Komunističke Internacionale kao i zaključci njenog Izvršnog komiteta su obavezni za sve partije priključene Komunističkoj Internacionali. Komunistička Internacionala, koja dela u odnosima najostrižeg građanskog rata, mora biti izgrađena mnogo centralističnije nego što je to bio slučaj sa Drugom Internacionalom. Naravno da pri tom moraju Komunistička Internacionala i njen Izvršni komitet u celoj svojoj delatnosti voditi računa o različnim odnosima pod kojima se bore pojedine partije i imaju da rade, i da zaključke od opšte važnosti donose samo o takvim pitanjima o kojima su takvi zaključci mogući.*

17. U vezi sa tim moraju sve partije, koje hoće da pripadaju Komunističkoj Internacionali, promeniti svoje ime. Svaka partija koja hoće da pripada Komunističkoj Internacionali, ima nositi ime: *Komunistička Partija* te i te zemlje (*sekcija III Komunističke Internacionale*). *Pitanje imena nije samo formalno, već u velikoj meri političko pitanje najveće važnosti. Komunistička Internacionala je objavila rat celom buržoaskom svetu i svima zutim socijal-demokratskim partijama. Nuzno je da svakom prostom radniku bude jasna razlika između komunističkih partija i starih oficijelnih "socijal-demokratskih" partija koje su izdale zastavu radničke klase.*

18. Svi vodeći partijski organi svih zemalja dužni su odstampati sva važna zvanična dokumenta Izvršnog komiteta Komunističke Internacionale.

19. *Sve partije koje pripadaju Komunističkoj Internacionali, ili su podnele predlog za pristup, dužne su što je moguće pre, a najdalje za 4 meseca od Drugog kongresa Komunističke Internacionale sazvati vanredne kongrese da bi sve ove uslove ispitali. Pri tom se centrale moraju starati da zaključci Drugog kongresa Komunističke Internacionale budu poznati svima mesnim organizacijama.*

20. One partije koje sada zele stupiti u Komunističku Internacionalu, a svoju dosadanju taktiku nisu radikalno promenile, moraju *pre svoga pristupa u III Internacionalu pobrinuti se da najmanje dve trećine mesta glavnog odbora i svih važnijih centralnih institucija zauzmu drugovi, koji su se pre II Kongresa Komunističke Internacionale nedvoznacno javno izjasnili za pristup partije u III Internacionalu. Izuzeci su dopušteni sa odobrenjem Izvršnog komiteta III*

Internacionale. Izvršni komitet Komunističke Internacionale ima pravo i da čini izuzetke kod zastupnika centruma, pomenutih u tač. 7.

21. Oni partijski članovi, koji principijelno odbiju uslove i direktive postavljene od strane Komunističke Internacionale, imaju se iz partije isključiti. To isto vazi naročito za delegate vanrednih partijskih kongresa.

Drugi svetski kongres Komunističke Internacionale,
Moskva, jul-avgust, 1920.